

Anneli Mylläri

Kolmea reittiä Santiagoon

– vaeltajan päiväkirja 2

Kolmea reittiä Santiagoon – vaeltajan päiväkirja 2

© Anneli Mylläri

Kuvat: A. Mylläri ja O. Hirvonen

Ulkoasu: R. Penttinen

Kustantaja: Mediapinta, 2011

ISBN 978-952-235-328-3

Sisällys

Vaelluskuume iskee	7
Olin jäänyt koukkuun.	7
1. Reitti: Via Podensis ja ”konkin koukistus”	9
Yleistä reitistä.....	9
Matkaan.....	12
Vaellus alkaa.....	16
2. Reitti: Camino del Norte ja vaijerikiipeilyä	67
Yleistä reitistä.....	67
Vaellus jatkuu	71
3. Reitti: Camino Inglés ja onnittelulaulut	163
Yleistä reitistä.....	163
Kolmas reitti vie perille.....	164
Santiagosta ”maailman loppuun”	186
Matkalla mukana	193
Vaatteet ja varusteet.....	193
Pyhiinvaeltajan rukouksia	194
Kartta	198

VAELLUSKUUME ISKEE

Olin jäänyt koukuun

Ensimmäinen pyhiinvaelluksemme Espanjan luoteiskolkassa sijaitsevaan Santiago de Compostelaan Camino Francés'ta pitkin oli kaukana takanapäin. Olin saanut tuon lähes 800 kilometriä pitkän matkan muistot ja tunnelmat talteen. Päiväkirjani ”33 päivää Santiago de Compostelaan” oli julkaisukunnossa. Olo alkoi tuntua levottomalta. Ajatukset palasivat tuon tuostakin vaellukseen ja sen eri vaiheisiin. Mieli alkoi askarrella uuden lähdön parissa.

Nyt meillä vaihtuivat osat: ennen ensimmäistä vaellusta mieheni Olli oli tehnyt uutterasti työtä saadakseen minut, vastarannan kiisken, innostumaan reissuun lähdöstä. Nyt oli minun vuoroni houkuttaa Ollia. Joko olin hyvä houkuttelija tai sitten vain tein näkyväksi Ollinkin salaiset ajatukset, sillä uuden vaelluksen suunnittelu lähti vaikeuksitta ja vauhdilla käyntiin.

Ensimmäinen vaellus oli sujunut niin hyvin, että nyt meihin iski suuruudenhulluus: vaeltaisimme tuplasti pidemmän matkan. Tutkimme eri reittivaihtoehtoja – aikaisemmalle reitille ei kumpikaan halunnut lähteä toistamiseen. Päätimme lähteä liikkeelle Ranskasta, Le Puy-en-Velaysta ja kävelä ensin Via Podensis -reitit, joka yhtyy Ranskan etelärajalla St-Jean-Pied-de-Portissa tuttuun Camino Francés'hen. Sen jälkeen siirryisimme Espanjan puolelle Camino del Nortelle eli Pohjoiselle reitille. Koko matkan pituus olisi noin 1540 km.

Ensimmäisellä vaelluksellamme keskimääräinen päivämattamme oli ollut 25 km. Nyt ajattelimme ottaa rennommin ja kävellä vain 20 km:n päivämattokoj, etteivät voimat hupenisi kesken mittavan urakan. Suunnittelimme pitävämme lepopäivän aina kymmenen päivän välein ja lopuksi vielä viikon verran lomailua määränpäässä. Näillä laskelmilla suunnittelimme matkaan tarvittavan ajan ja tilasimme netistä edestakaiset lentoliput (Helsinki–Lyon, Madrid–Helsinki).

Halusimme lähteä liikkeelle keväällä kuten viimeksikin ja päästä seuraamaan luonnon heräämistä täyteen loistoonsa. Lähtöpäivämme oli 21.3.2009. Ajankohta tuntui vähän aikaiselta ajatellen alkumatkaa Ranskan vuoristossa, mutta pääsisimme perille Santiagoon ennen kesää ja pahinta vaeltajien ruuhkaa. Emme arvanneet, että Camino del Nortella ei ruuhkista ollut tietoakaan. Reitin suosio kasvanee vähitellen Camino Francés'n tullessa yhä ruuhkaisemmaksi. Muutkin pyhiinvaeltajat – kuin vain me – ovat jääneet koukkuun ja haluavat kokea uusia reittejä.

Näin itseni kävelemässä verkkaisesti pitkin Ranskan idyllistä maaseutua, poikkeamassa sen tunnelmallisten pikkukylien kahviloihin, pitämässä lepotaukoja kauniita, keväisen viher-täviä maisemia ihailien, lintujen laulua kuunnellen ja kevään tuoksuista nauttien. Mutta kävi kuten edellisen vaelluksen päiväkirjassanikin olin todennut: ihminen päättää, Jumala säättää.

1. REITTI: VIA PODENSIS JA ”KONKIN KOUKISTUS”

Yleistä reitistä

Noin 740 kilometrin pituinen Via Podensis -reitti (Le Chemin de Saint Jacques de Compostelle) lähtee Ranskan keskiylängöllä, Auvergnassa sijaitsevasta Le Puy-en-Velayn kaupungista. Se on säilynyt koko matkaltaan alkuperäisenä, ja se on otettu Unescon maailmanperinnön luetteloon v. 1998.

Lähtöpisteeseen, Le Puyhin pääsee kätevimmin junalla Lyonista, jonne on hyvät lentoyhteydet. Myös Pariisista voi tulla junalla, tällöin on junanvaihto joko Lyonissa tai Saint-Étienneissä.

Reitti kulkee lähes keskiaikaiselta vaikuttavien maaseutukylien halki, yli vanhojen kivisiltojen ja aukeiden laidunmaiden, alkumatkastaan korkealla vuoristossa ja loppumatkasta alavammilla seuduilla. Sen varrelle osuu myös mielenkiintoisia kaupunkeja vanhoine arkkitehtuureineen. Reitti seurailee pitkälti Genèvestä alkunsa saavaa vaellusreittiä GR 65 (Grande Randonnée).

Reitti on joitakin poikkeuksia lukuun ottamatta merkitty hyvin, joko simpukan kuvilla tai puna-valkoraidallisilla merkeillä. Tilasimme netistä (www.csj.org.uk) opaskirjat, Alison Rajun kirjoittaman kirjan ”Le Puy to the Pyrenees” sekä ranskankielisen L. Clouteaun ja J. Clouteaun kirjoittaman ”Miami Miami Dodo, Le Chemin de Saint Jacques de Compostelle, La Voie du Puy”.

Ensin mainittu kirja oli vuodelta 2006, jälkimmäinen, vuosittain päivitettävä kirja, vuodelta 2008. Siinä oli kunkin aukeaman toisella sivulla pieni pätkä reittiä karttakuvana ja toisel-

la sivulla luettelo tällä osuudella sijaitsevista majapaikoista, kaupoista, ravintoloista ja nähtävyyksistä hinta- ja yhteystietoineen. Kirjaa pystyi käyttämään vähäiselläkin ranskan kielen taidolla. Se kuluikin ahkerassa käytössä enemmän kuin kuivakan oloinen englantilainen kirjanen. Ainoana haittapuolena oli, että useiden vaihtoehtoisten reittien seuraaminen pienissä paloissa oli hankalaa. Hyvin ranskaa taitaville löytyy muitakin opaskirjoja.

Ranskassa on aktiivisia, entisten pyhiinvaeltajien muodostamia yhdistyksiä, joilta ranskan kielen taitoinen saa tietoa ja opastusta vaellukseen liittyvissä kysymyksissä.

Vaelluksella voi majoittua monentasoisissa majapaikoissa. Edullisimmat ovat espanjalaisia pyhiinvaeltajien yöpymispaikkoja, refugioita, vastaavia, joita Ranskassa kutsutaan nimellä *gîte d'étape*. Ne ovat, toisin kuin Espanjassa, myös muiden kuin pyhiinvaeltajien käytävissä, ja myös etukäteen varattavissa. Sesonkiaikana, eli melkein koko kesän ajan ja muulloinkin viikonloppuisin, varaus kannattaa tehdä esimerkiksi edellisenä päivänä tai viimeistään saman päivän aamuna. Me olimme niin varhain keväällä liikkeellä, että osa majapaikoista ei ollut vielä auki. Monet niistä avautuivat pääsiäisenä – huhtikuun 10. päivän paikkeilla – tai toukokuun alussa. Vaikka opaskirjassa oli aukioloajat merkittyinä, katsoin parhaaksi tarkistaa soittamalla, pitikö tieto paikkansa, varsinkin jos olimme harvaan asutulla seudulla tai saavuimme perille myöhään illalla. Yöpyminen *gîte d'étape*ssa maksoi alkaen 10 euroa/henkilö, aamiaisen kera 16, puolihioidolla 27 euroa. Näissä majapaikoissa nukuttiin makuupusseissa ja hyvin usein kerrossängyissä.

Astetta tasokkaammat yöpymispaikat, bed-and-breakfast-tyyppiset, usein tunnelmallisissa maalaistaloissa sijaitsevat *chambre d'hôtel*, maksoivat kahden hengen huoneessa parista

kympistä ylöspäin/henkilö ja niihin sisältyi aina vuodevaatteet, pyyhkeet ja aamiaiset; yhden hengen huoneet olivat suhteessa kalliimpia. Monissa paikoissa oli mahdollisuus puolihoitoon, mikä oli ihanteellista vaeltajalle. Näin ei tarvinnut suihkun jälkeen lähteä ulos etsimään ravintolaa. Puolihoitohinnat olivat 30 eurosta ylöspäin. Hintaan kuuluva illallinen – joskus jopa viisi ruokalajia – oli poikkeuksetta korkeatasoinen, maukas ja runsas. Ranskalaiseen tapaan joka ikisen aterian päätteeksi pöytään tuotiin juustotarjotin.

Matkan varrella oli myös useita hotelleja, joiden hintataso vaihteli suuresti. Edullisimmillaan hotelliyöpymisen puolihoitolla sai 27 eurolla/henkilö, mutta yleensä pelkkä kahden hengen huone maksoi 50 eurosta ylöspäin. Koska oli varhainen kevät, ja osa majapaikoista vielä kiinni, jouduimme pakostakin joskus yöpymään matkabudjettimme huimasti ylittävissä hotelleissa. Päivämatkat onkin tällä reitillä syytä suunnitella etukäteen muutamia päiviä eteenpäin, sillä majapaikkoja ei ole yhtä tiheässä kuin Camino Francés’lla.

Myös matkan varren luostareissa ja uskonnollisten yhteisöjen tiloissa saattoi yöpyä. Kuuluisin luostareista lienee Conquesissa sijaitseva St. Foy’n luostari, jossa oli sekä yhteismajoitusta että yhden ja kahden hengen huoneita.

Kaupat reitin varrella olivat auki yleensä klo 9:stä klo 12.30:een tai klo 13:een ja klo 14.30:sta tai 15:sta iltaseitsemään. Monesti ne olivat kiinni myös joko aamu- tai ilta-päivän vaihdellen eri päivinä eri paikkakunnilla. Ja Murphyn lain mukaisesti ne olivat usein kiinni juuri silloin kun olimme aikeissa mennä ostoksille. Lounasaika oli 12 ja 14.30 välillä, illallista syötiin klo 19 alkaen.

Reitti on vaelluskelpoinen läpi vuoden, mutta paras vaellusaika on huhti–toukokuusta elo–syyskuuhun. Huhti–toukokuussa ovat liikkeellä ne, joiden aikomuksena on jatkaa yhtämittaa

Santiagoon saakka ja jotka yrittävät päästä sinne ennen keski-kesän polttavia helteitä. Keskikesällä polut täyttyvät pelkätään Ranskan puolella vaeltavista. Alkumatkan vuoristossa saattaa olla lunta vielä varhain keväällä, mutta toisaalta siellä ei ole hellettä keskikesälläkään, toisin kuin eteläisemmässä Ranskassa.

Reitin haittapuolena on, että aloituspaikkoja on harvassa. Le Puyn jälkeen paikkakunnat, joille on junayhteys Pariisista ja Toulousesta, ovat Figeac, Cahors ja Moissac. Julkinen liikenne kaupunkien välillä on melkein olematonta. Mutta koko reitin pituudella on tarjolla niin vaeltajien kuin reppujenkin kuljetuspalvelua etapista toiseen. Kuljetus tilataan puhelimitse viimeistään edellisenä päivänä ja auto saapuu sovittuna päivänä noutamaan lähtijän ja/tai hänen reppunsa aikaisin aamulla. Tässä, kuten koko Ranskan osuudella, vähintään auttava ranskan kielen taito on välttämätöntä. Englantilaisessa opaskirjassa painotetaan kielitaidon merkitystä ja kehoitetaan varautumaan siihen, että ”kukaan tapaamasi ihminen ei puhu muuta kuin ranskaa”.

Alison Raju kuvaa Via Podensis -reittiä raskaaksi, varsinkin taipaleen alussa sijaitsevassa Aubracin vuoristossa. Kokemamme perusteella yhdymme hänen arvioonsa täysin. Mutta nyt matkaan: ”Bon pèlerinage!”

Matkaan

Lensimme Lyoniin, jossa vietimme peräti pari yötä, olihan meillä runsaasti aikaa. Vaeltajakonkareina meillä ei enää ollut samanmoista, kutkuttavaa kiirettä vaellukselle kuin ensimmäisellä kerralla, jolloin olimme tuskailleet vaelluksen aloi-

tuksen siirtymistä parilla päivällä lentoaikataulumme muuttamisen ja Ranskan yleislakon johdosta.

St. Exupéryn kentällä – joka lienee saanut nimensä Pikku Prinssin kirjoittajan, Lyonissa syntyneen Antoine de Saint-Exupéryn mukaan – huomasimme, että lähtöselvityksessä virkailijoiden käskystä erikseen pakkaamiamme retkisauvoja ei näkynyt hihnalla. Olimme halunneet teipata ne rinkkoihin kiinni kuten olimme tehneet ensimmäisellä reissullamme, mutta se ei ollut sopinut virkailijalle. Teimme kentällä katoamisilmoituksen ja toivoimme kovasti vielä näkevämmä vuoristossa tuiki tarpeelliset matkasauvamme.

Olin netistä aiemmin talvella katsonut, että lentokentältä pääsisi junalla Lyonin keskustaan, mutta junayhteyttäpä ei enää ollutkaan. Bussilla pääsimme Gare Part-Dieulle, josta hotellimme, Campanile Lyon Centre, löytyi vaivattomasti leveän asema-alueen toiselta puolelta. Ensimmäinen yö netistä varattuna maksoi 54 euroa, toinen yö paikan päällä maksettuna 69 euroa, erittäin runsas ja herkullinen aamiainen 8 euroa/hlö. Hotellin ravintolassa henkilökunta oli ranskalaiseen tapaan superkohteliasta ja huomaavaista, mikä herätti meissä juroissa Pohjolan asukkaissa aluksi jopa vaivautuneen olon.

Ostimme toisena iltana valmiiksi junaliput Le Puyhin. Lähdimme seuraavana aamuna klo 8.58 lähtevällä junalla Saint-Étienneen, jossa olisi junanvaihto. Vasta junassa tajusin, että meidän lippumme olisivatkin oikeuttaneet matkustamaan 10 minuuttia aikaisemmin lähteneellä paikallisjunalla; nyt istuimme rinkkoinemme hienossa, Pariisista asti tulleessa TGV (Train à Grande Vitesse) -luotijunassa hyvin pukeutuneiden liikemiesten joukossa. Onneksi lipuntarkastajaa ei näkynyt ennen kuin vasta Étiennessä lähtevässä paikallisjunassa.

Le Puy yllätti erikoisuudellaan ja erilaisuudellaan. Se sijaitsi

sammuneiden tulivuorien päällä, ja sen keskustassa kohosi kolme kivettyneen tulivuoren tuhkan, tuffin, muodostamaa kukkulaa. (Puy tarkoittanee ranskan kielessä sammunutta tulivuorta.) Lähdimme kapuamaan ylös, matalimmalle kolmesta kukkulasta, kohti valtavan kokoista Notre Dame -katedraalia. Se oli rakennettu paikalle, jossa Neitsyt Marian kerrotaan muinoin ilmestyneen. Kirkon sakaristosta, juuri ennen kuin sen ovet sulkeutuivat siestan ajaksi, saimme tuiki tärkeät pyhiinvaelluspassit.

Matkalla katedraalille olimme nähneet talojen välistä pilkottavan toisen, vielä korkeamman huipun, Rocher Corneillen. Siellä komeili raudasta valettu, vaaleanpunaiseksi maalattu, jalustoineen 22 metrin korkuinen Notre-Dame-de-France-patsas. Raudan olivat ranskalaiset sotajoukot anastaneet venäläisiltä Krimin sodan aikana vuonna 1860, kertoi opaskirjamme. Patsaan ruvettua ruostumaan, se on jouduttu maalaamaan.

Matkalla katedraalille lentoyhtiöstä soitettiin, että sauvamme olivat löytyneet ja kysyttiin, lähetetäänkö ne meille kotiin vai johonkin hotelliin. Meitä hiukan huvitti tuo kysymys, mutta eihän lentoyhtiö tiennyt suunnitelmistamme. Meillä ei ollut vielä tietoakaan majoituksesta, enkä niin ollen voinut antaa osoitetta, johon sauvat voisi toimittaa. Pyysin, että soittaisivat muutaman tunnin kuluttua uudestaan. Sauvat luvattiin toimittaa seuraavana päivänä klo 13 mennessä.

Varasimme katedraalin vieressä sijaitsevasta Gîte d'étape Accueil St Françoisista kahden hengen huoneen. Majoittumaan pääsi vasta myöhemmin iltapäivällä, joten jätimme rinkkamme ala-aulaan ja lähdimme katselemaan nähtävyyksiä.

Kiipesimme ensimmäiseksi lukemattomia portaita pitkin aiemmin talojen välistä pilkottaneelle Notre-Dame-patsaalle, jonka juurella oli lipunmyyntikoju ja pieni matkamuistomyy-

mälä. Ostimme sieltä reissussa tuiki tärkeän, pienen taitto-veitsen. Kapuaminen ei päättynyt patsaan juurelle, vaan sen sisällä kulkivat kierreportaat Pyhän Marian vyötärön korkeudelle saakka, jossa oli pieniä ikkuna-aukkoja eri suuntiin upeine näköaloineen, myös tulevan reitin suuntaan.

Yhdestä aukoista näimme kolmannen, sokeritoppaa muistuttavan suipon huipun, Rocher d'Aiguilhen. Sen huipulla nökötti pieni kappeli, St-Michel-d'Aiguilhe eli neulan päässä oleva Pyhän Mikaelin kappeli.

St-Michel-d'Aiguilhen kappelille pääsi kiipeämään jyrkkiä kiviportaita pitkin

Illalla laskeuduimme kukkulalta alas kaupunkiin ja söimme illallisen – häpeä tunnustaa, mutta – kebab-ravintolassa. Le Puy kuuluisat – EU:nkin taholta nimisuojatut – linssit jäivät kokeilematta...

Suurista korkeuseroista johtuva runsas kapuaminen päivän mittaan tuntui illalla pohkeissa ja reisissä.

Majoitus aamiaisineen 17 euroa/henkilö

Vaellus alkaa

1. päivä, ti 24.3.09,

Le Puy – Tallode, 8 km

(maaston korkeus 625–910 m)

Majapaikan aamiainen oli itsepalveluna keittiössä: höttöleipää, marmeladia, kahvia ja kaakaota. Keittiön löytyminen vei aikansa. Istua nökötimme oleskelutilassa pitkän aikaa odottaen ”palvelua”, ennen kuin tajusin lähteä tutkimuskierrokselle, jonka tuloksena löysin keittiön ja ruokakaapin sisällön.

Gîtestä piti poistua klo 8.30, mutta emme voineet lähteä vielä vaeltamaan, sillä meidän piti odotella sauvojamme. Kapusimme kovassa tuulussa sokeritoppaa muistuttavalle kukkulalle ja siellä sijaitsevalle kappelille. Räntää ja rakeitakin sateli koko päivän silloin tällöin ja oli todella koleaa. Missä oli se ihana, keväinen sää, josta olin haaveillut?

Jossakin vaiheessa päivää tajusimme, että olimme unohtaneet katedraalissa klo 7 pidetyn aamumessun, jossa matkaan lähtevät pyhiinvaeltajat siunattiin. Toivottavasti meillä olisi siunaus kuitenkin matkassamme.

Olin kotoa käsin ollut sähköpostitse yhteydessä St-Jean-Pied-de-Portin pyhiinvaellustoimistoon ja sopinut, että lähetän sinne itselleni osoitetun pienen paketin, jossa ovat Espanjan

puolella tarvitsemamme kartat ja esitteet sekä täydennystä henkilökohtaisiin tarvikkeisiin. Näin meidän ei tarvinnut kantaa kaikkea mukanaamme. Veimme nyt paketin postiin. Ostimme kadulle avautuvasta myymälästä lehtitainasta tehdyt pasteijan tapaiset, rasvaiset quichet, jotka söimme ulkona puistonpenkillä istuen. Eipä kotimaassa tule istahtaneeksi rëntäsateessa puistoon piknikille. Kävimme vielä kahvilla ja refugioon palattuamme sauvat jo odottivatkin meitä.

Lähdimme tyytyväisinä ja liikoa pohtimatta liikkeelle. Ajattelimme, että jonkun matkaa kuljettuamme syömme lounaan kaupungin laidalla. Olimme etukäteen katsoneet reitin aloituspisteen, joka olikin hyvin merkitty eräässä kadunkulmassa sijaitsevan talon seinään. Laattaan oli merkitty myös Santiagoon ulottuvan reitin koko pituus, 1511 km. Tuo kilometrimäärä tarkoitti, että Espanjan puolella kuljettaisiin Camino Francés'ta pitkin. Kun meidän aikomuksemme oli mennä toista, Pohjoista reittiä pitkin Santiagoon, meidän matkamme olisi tuotakin hiukan pidempi. Vähän kaupungin ulkopuolella tienhaarassa oli kyltti, joka kertoi matkaa olevan 10 km enemmän eli 1521 km. Tarkkoja kilometrimääriä onkin mahdotonta ilmoittaa, vaihtoehtoisia reittejä on matkan varrella useita.

Kaupungilta ei kuitenkaan löytynyt lounaspaikkaa, ja siestan jo alettua myös kaupat olivat kiinni. Pian, liian pian, olimmekin jo kaupungin laidalla, josta alkoi jyrkkä kapuaminen, ja eipä aikaakaan, kun huomasimme olevamme korkealla kaupungin ulko- ja yläpuolella, nälkäisinä ja janoisina. Edessä olisi kahdeksan kilometrin taival seuraavaan kylään. Pysähdyimme typertyneinä ja itsellemme vihaisina. Miten on mahdollista, että me, ”vaeltajakonkarit”, lähdimme pitkälle taivalle näin päätä pahkaa, huonosti varustautuneina? Vettäkin meillä oli vain pienet tilkat pullojemme pohjalla.

Pohdimme, selviäisimmekö seuraavaan kylään näine hyvinemme. Päätelimme, viisaasti kyllä, että emme, ja niin palasimme takaisin kaupunkiin. Ei tuntunut kivalta laskeutua jyrkkää rinnettä alas kaupunkiin tietäen, että kohta olisi taas sama kapuaminen ylös. Tyhmydestä sakotetaan! Pienen etsiskelyn jälkeen löysimme pikaruokalan, josta saimme viidellä eurolla runsaan ja monipuolisen aterian, ja juomia mukaamme.

Vaellus ”Le Chemin de St Jacques de Compostelle” -tunnusmerkityllä reitillä pääsi alkamaan. Edessä oli pelkkää nousua, välillä kivikkoista ja aika jyrkkääkin. Timo Tuomi kertoo kirjassaan ”Jalan halki Ranskan” (erinomainen kirja kävelystä pitävälle!), että hän kulki parinkymmenen kilometrin matkan tätä samaa Santiagon pyhiinvaellusreittiä matkallaan Englannin kanaalilta Välimeren rannalle. Hän kuvaa lähtöään Le Puystä näin: ”Nousu ylös Le Puystä tukahdutti kaikki ajatukset raikkaan kuivasta, hiettömästä kävelypäivästä.”

Hietöntä ei ollut meidänkään kulkemisemme, eikä se johtunut lämpimästä säästä. Tuuli oli päinvastoin navakkaa ja sai kävelyn välillä horjuvaksi. Kääntyessämme katsomaan taaksemme näimme Notre-Dame-patsaan kohoavan korkealla kaupungin yläpuolella.

Matkamme eteni verkkaisesti. Rinkka painoi selkääni, ja pohdin, että tavaroiden järjestys sen sisällä ei ehkä ollut paras mahdollinen; painoa oli varmaan liikaa sen alaosassa. Olin jo pitkään nukkunut huonosti, mikä rupesi tuntumaan myös psyykkisenä väsymyksenä. Rupesin heti alkumatkasta epäilemään koko vaelluksen mielekkyyttä ja sitä, miten selkäni jaksaa vaelluksen rasituksen.

Olimme aloittaneet ”toisen kierroksen” klo 14.45 ja olimme hiljaisessa, 280 metriä Le Puytä korkeammalla sijaitsevassa St-Christophe-sur-Dolaisonissa klo 17.45. Puolen kilometrin